

Arrest

nr. 350 810 van 23 juli 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 MERKSEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Paraguayaanse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 14 april 2025 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gezien de beschikking tot de vaststelling van de kosten van 2 juni 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van oud artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (thans artikel 2.44 van de RvV-wet).

Gelet op de beschikking van 23 juni 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 juli 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 27 januari 2022 dient verzoekster, die verklaart van Paraguayaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in de hoedanigheid van partner, in het kader van een overeenkomstig een wet geregistreerd partnerschap. Op 26 juli 2022 wordt besloten dat zij in het bezit mag worden gesteld van een F-kaart.

1.2. Op 5 april 2023 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Bij arrest met nr. 296 471 van 30 oktober 2023 verwerpt de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.3. Op 6 december 2024 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 14 april 2025 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan verzoekster op 25 april 2025 wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.12.2024 werd ingediend door:

“(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier meer dan 13 jaar te verblijven. Echter, betrokkene legt geen bewijs voor waaruit dit verblijf sedert 2011 zou moeten blijken. Ook lijkt het ons onwaarschijnlijk dat betrokkene na een verblijf van bijna 13 jaar niet meer bewijzen zou kunnen aanbrengen die haar verblijf sedert 2011 zou kunnen staven. Er werd haar tevens op 06.07.2021 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Elf jaar na binnenkomst, dient mevrouw op 27.01.2022 aan aanvraag 19ter in, in functie van de heer P. J. S. D. (...), betrokkene werd in het bezit gesteld van een F-kaart geldig tot 28.07.2027, deze werd stopgezet wegens het ontbreken van een familiale cel d.d. 04.04.2023, haar betekend op 18.04.2023. Betrokkene diende tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring d.d. 17.05.2023, op 30.10.2023 werd deze beslissing verworpen.

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op haar elementen van integratie en lang verblijf als buitengewone omstandigheid. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat ze door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. We benadrukken dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Volgens haar eigen verklaringen verblijft ze meer dan 13 jaar in België. Ze diende pas een eerste aanvraag 19ter in op 27.01.2022 en dit bijna elf jaar na haar binnenkomst. Betrokkene diende zich te schikken naar de Belgische wetgeving en heeft nagelaten haar verblijf kenbaar te maken aan de bevoegde autoriteiten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan in het kader van haar verblijf gezinsherening. Deze is nu stopgezet,

Vermits de samenwoningst werd stopgezet en de F-kaart werd ingetrokken op 14.04.2023 vervalt tevens haar officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient zij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij meer dan 13 jaar in België zou verblijven, dat zij onmiddellijk aan de slag zou kunnen, dat zij werkwillicg zou zijn, dat zij Nederlands zou verstaan, dat er sprake zou zijn van een goede integratie, dat zij hier professionele en sociale contacten zou hebben, dat zij volledig sociaal geïntegreerd zou zijn, dat zij een grote vriendenkring zou hebben, legt een attest van inburgering voor d.d.06.02.2023, deelcertificaat Nederlandse les d.d. 23.01.2023 en een arbeidsovereenkomst) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). (...)"

1.4. Op 14 april 2025 wordt tevens aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig (oud) artikel 39/81, zevende lid, van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamemorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.1. In het enig middel van haar synthesesamemorie voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Met betrekking tot het langdurig verblijf in het rijk

Verzoekster heeft in haar aanvraag voor verblijfsmachtiging duidelijk laten weten dat ze zeer bijzondere banden met België en het Belgische volk heeft kunnen opbouwen en dat haar terugkeer naar haar land van herkomst een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich zou meebrengen. Verzoekster verwees daarbij naar haar zeer langdurig verblijf in het Rijk.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter niet dat de verwerende partij met de stelling van verzoekster rekening heeft gehouden. De verwerende partij repte met geen woord over het feit dat verzoekster sterke banden heeft kunnen opbouwen met België en met het Belgische volk. De verwerende partij verwees enkele naar de duur van het verblijf van verzoekster in het Rijk. In die zin stelde de verwerende partij dat verzoekster 13 jaar ononderbroken in het Rijk niet heeft kunnen verblijven. De verwerende partij verwijst hierbij naar het feit dat ze geen bewijs van 13 jaar verblijf heeft neergelegd, alsmede het feit dat ze op 06.07.2021 een bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten.

In de bestreden beslissing stelde de verwerende partij niet waarom ze met de banden van verzoekster met België geen rekening heeft gehouden.

Verzoekster stelde duidelijk op haar aanvraag dat ze niet terug naar haar land van herkomst wil keren omwille van het bijzondere karakter van haar banden met België. Er is geen twijfel over het feit dat dat element belangrijk is.

Uit het voorgaande blijkt dat duidelijk dat de verwerende partij met alle belangrijke element van het dossier geen rekening heeft gehouden.

Gelet op het voorgaande kunnen we vaststellen dat de bestreden beslissing niet correct gemotiveerd is."

2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op het in het verzoekschrift ontwikkelde middel.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een

“afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door verzoekster ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard omdat de door haar aangehaalde elementen “geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”, waarbij voor elk van de aangehaalde elementen genoegzaam wordt toegelicht waarom dit het geval is.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.2. Verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat de elementen die verzoekster had ingeroepen “geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”.

Over het langdurig verblijf van verzoekster in België wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier meer dan 13 jaar te verblijven. Echter, betrokkene legt geen bewijs voor waaruit dit verblijf sedert 2011 zou moeten blijken. Ook lijkt het ons onwaarschijnlijk dat betrokkene na een verblijf van bijna 13 jaar niet meer bewijzen zou kunnen aanbrengen die haar verblijf sedert 2011 zou kunnen staven. Er werd haar tevens op 06.07.2021 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Elf jaar na binnenkomst, dient mevrouw op 27.01.2022 aan aanvraag 19ter in, in functie van de heer P. J. S. D. (...), betrokkene werd in het bezit gesteld van een F-kaart geldig tot 28.07.2027, deze werd stopgezet wegens het ontbreken van een familiale cel d.d. 04.04.2023, haar betekend op 18.04.2023. Betrokkene diende tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring d.d. 17.05.2023, op 30.10.2023 werd deze beslissing verworpen.*

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op haar elementen van integratie en lang verblijf als buitengewone omstandigheid. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat ze door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. We benadrukken dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Volgens haar eigen verklaringen verblijft ze meer dan 13 jaar in België. Ze diende pas een eerste aanvraag 19ter in op 27.01.2022 en dit bijna elf jaar na haar binnenkomst. Betrokkene diende zich te schikken naar de Belgische wetgeving en heeft nagelaten haar verblijf kenbaar te maken aan de bevoegde autoriteiten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).”

In tegenstelling tot wat verzoekster in haar synthesesemorie tracht voor te houden, blijkt hieruit dat niet alleen rekening werd gehouden met het beweerd langdurig verblijf van verzoekster in België, doch ook met de banden die zij hier heeft kunnen opbouwen met het Belgische volk. Er wordt immers overwogen dat *“(h)et feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post (...) ook geenszins (impliceert) dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan”*. Verzoekster toont niet aan dat deze overweging onwettig, onjuist of kennelijk onredelijk is.

Verzoekster betwist verder niet dat zij geen bewijs heeft voorgelegd waaruit haar verblijf in België sedert 2011 kan blijken. Bovendien wordt in de bestreden beslissing nog gesteld dat elementen van integratie en lang verblijf niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheid *“aangezien zij behoren tot de gegrondheid”*. Dit is in overeenstemming met vaste rechtspraak van de Raad van State. In arrest met nr. 198.769 van 9 december 2009, waaraan ook in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, oordeelde de Raad van State immers dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”*. Door in haar synthesesemorie te stellen dat ze *“in haar aanvraag voor verblijfsmachtiging duidelijk (heeft) laten weten dat ze zeer bijzondere banden met België en het Belgische volk heeft kunnen opbouwen en dat haar terugkeer naar haar land van herkomst een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich zou meebrengen”* en dat ze daarbij verwees *“naar haar zeer langdurig verblijf in het Rijk”* toont verzoekster niet aan dat het disproportioneel zou zijn om van haar te verwachten dat zij een aanvraag indient op de Belgische ambassade van het land van herkomst, zoals dat ook wordt voorgeschreven in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, waarop het bepaalde in artikel 9bis van deze wet een uitzondering voorziet die restrictief geïnterpreteerd moet worden.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde Minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
S. VANDEVORST,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

S. VANDEVORST

D. DE BRUYN